

Huiselijk gesprek op het paaschfeest.

<https://hdl.handle.net/1874/355718>

200.

HUISSELIJK GESPREK

(17)

OP HET

PAASCHFEEST.

TE ROTTERDAM,

BIJ M. WIJT & ZONEN.

1849.

[90]

STRENGTH OF STEEL

The strength of steel is determined by the amount of carbon and other alloying elements present. The carbon content is the most important factor, and is usually expressed as a percentage of the total weight of the steel. The higher the carbon content, the stronger the steel, but also the more brittle it becomes. Other alloying elements such as manganese, silicon, and phosphorus also affect the strength of steel.

FACTORS AFFECTING STRENGTH

The strength of steel is affected by several factors, including the amount of carbon and other alloying elements, the heat treatment of the steel, and the grain structure of the steel. The amount of carbon and other alloying elements is the most important factor, and is usually expressed as a percentage of the total weight of the steel. The heat treatment of the steel also affects its strength, with different heat treatments resulting in different levels of strength and ductility. The grain structure of the steel is also an important factor, with finer grains generally resulting in higher strength.

Op een' schoonen morgen van een' eersten Paaschdag werd in een Christelijk gezin het volgende gesprek gevoerd over het doel en het hooge belang van dit feest, voor geheel de Christenheid en voor ieder Christen in het bijzonder. Moge de lezing en overpeinzing van hetgeen wij uit dat gesprek mededeelen strekken, om de ingenomenheid met dit feest te verhoogen, en vooral, om hetzelve zóó te vieren, dat men daardoor tot geloof in den opgewekten Heiland geleid of daarin versterkt worde en de vrucht hiervan zich kenbaar make in reine godzaligheid. — Daartoe moge de Vader der lichten over dit geschrift zijnen zegen gebieden!

Nadat de kinderen des huizes ieder op zijne wijze hadden te kennen gegeven, waarom zij zich op het Paaschfeest verheugden, herinnerde de vader hen aan de opstanding van JEZUS CHRISTUS uit de dooden, de belangrijke gebeurtenis, die op het Christelijk Paaschfeest herdacht en verkondigd wordt. Men las hierop een gedeelte der laatste hoofdstukken uit de Evangelien. Nadat de vier eerste verzen van Mattheus XXVIII gelezen waren, merkte de vader aan: Welk eene korte, eenvoudige beschrijving, van eene zoo verbazende gebeurtenis. Merkt gij wel kinderen! dat de opstanding zelve, hier niet vermeld staat?

Jakob. (de oudste der kinderen). Dat is waar ook Vader! wij vinden hier alleen, het bezoek van twee

vrouwen bij het graf vermeld, en de omstandigheden onder welke de opstanding des Heeren is voorgevallen, hoe zou dat komen, Vader?

Vader. Niemand is van die gebeurtenis getuige geweest dan misschien eenige van de wachters, van welke welligt één of meer, dit naderhand, toen zij, gelijk sommigen gissen, tot het geloof in CHRISTUS gebragt waren, aan Mattheus, welke eerst vele jaren na JEZUS verhooving dit Evangelie schreef, verhaald hebben. Wij moeten ons voorstellen, dat de opstanding reeds gebeurd was, toen de vrouwen bij het graf kwamen, zoodat zij ook daarvan niets gezien hebben. Evenwel daar wij genoegzame gronden van zekerheid hebben, waarop ons geloof aan de waarheid van JEZUS opstanding rust, waarover wij straks nog nader zullen spreken, vinden wij hier reeds een bewijs voor het Goddelijke en majestueuze dier gebeurtenis; eene aardbeving, eene engelen verschijning, wier aanblik in het harte, van den anders zoo woesten en onvertsaagden krijgsknecht, schrik en vrees verwekte, zoodat heel de wacht verbaasd en ontsteld, aan dooden gelijk, de vlugt neemt; hoe Gode waardig en geheel overeenkomstig met de grootheid des Opgewekten, is dit een en ander!

Mietje. Maar Vader! wat mij altijd vreemd voor komt, is, dat die vrouwen, en ook de discipelen van JEZUS, in het geheel niet dachten aan eene opstanding des Heeren, daar Hij het hun, niet één, maar meer malen, en zoo duidelijk voorspeld had!

Dientje. En zoo JEZUS nu alleen maar van Zijne opstanding, in het afgetrokkene gesproken had, dan was dit nog eenigzins te verklaren, maar de Heer, had telkens van Zijn voorafgaand lijden en sterven

evenzeer gesproken. Dat zij nu heel die voorzegging niet begrepen, is niet vreemd, daar zij, dunkt mij, met geene mogelijkheid konden vermoeden, dat hun Meester en Heer, als de snoodste kwaaddoener zou worden veroordeeld en ter dood gebragt. Doch toen zij dit nu werkelijk zagen gebeuren, toen moesten zij toch aan die woorden des Heeren gedacht, en te midden hunner droefheid, zich en elkander herinnerd hebben: »dit heeft de Heer ons voorspeld, maar ook dat Hij weder zal herleven; laat ons daarom niet te zeer bedroefd zijn, eerlang zien wij hem weder.» Zie Vader! dit is mij altijd onbegrijpelijk in de vrienden en vriendinnen van onzen Heer.

Vader. Dit is zeker bij den eersten opslag onbegrijpelijk, en zou, indien men de zaak niet dieper doordacht, ligtelijk lijden kunnen tot het denkbeeld, dat de leerlingen van onzen Heer, zeer onnoozele menschen moeten geweest zijn, doch wanneer wij ons, hetgeen echter hoogst moeilijk, om niet te zeggen onmogelijk is, eenigzins in hunnen toestand kunnen verplaatsen, dan wordt het toch begrijpelijker. — Verbeeldt u JESUS discipelen met hunne denkbeelden en verwachtingen van een aardsch Messiasrijk; nu en dan hooren zij den Heer wel spreken van een aanstaand lijden, van eenen smartelijken dood en een weder herleven; doch, gewoon aan het zinnebeeldige van JESUS redenen, hecchten zij ook aan zulke uitdrukkingen doorgaans geen letterlijken zin, en dachten er weinig over na. Het schijnt wel, dat toen JESUS met hen Zijne laatste reize naar *Jeruzalem* aanvaarde, er bij sommigen; vreeze ontstond, voor het gevaar hetwelk het dierbaar leven des Meesters aldaar bedreigde, dewijl zij zeiden: »Heer!

nog onlangs hebben de Joden u aldaar willen steenigen, en gaat gij nu wederom derwaarts?" Maar mij dunkt, toen zij de hoofdstad naderden, en de Heer onder het luid vreugde gejuich eener overgrootte menigte, welke Hem als DAVIDS grooten nazaat begroette, werd ingehaald, toen zijn al die zwaarmoedige gedachten bij de discipelen geheel verdwenen. Toen nu die luisterrijke intogt des zondags gebeurd was, onthield de Heer zich de drie volgende dagen in den tempel, leerende, allen die daar waren, zonder dat iemand Hem deerde, en ziet daar wordt Hij des donderdags avonds, plotseling door eene gewapende bende in het stille Gethzemané overvallen, gevangen genomen, van regtbank tot regtbank gevoerd, ter dood veroordeeld en daarop aan het kruis geklonken, welk een en ander, in den korten tijd van slechts achttien uren is voorgevallen. Zou het nu zoo vreemd zijn te denken, dat JEZUS jongeren door de verbazende snelheid der op een volgende gebeurtenissen zoodanig geschokt en verbijsterd waren, dat alle nadenken hij hen als het ware stil stond, en zij niet in staat waren om zich zelve en elkander te bemoe-digen?

Dientje. Op die wijze beschouwd, wordt het zeker eenigzins begrijpelijker, en ik geloof ook wel, dat de leerlingen, door het plotselinge van al het gebeurde, in eenen toestand verkeerden, welke hen voor bedaard en geregeld nadenken onvatbaar maakte, maar het is toch zoo vreemd dunkt mij, dat toen de vrouwen het bericht des Engels, bij het graf ontvangen, aan de Discipelen bragten, en zij dit verhaal als ijdel geklap aanmerkten, zij toen toch niet aan de woorden des Heeren gedacht hebben;

woorden, die de Engel zelve, aan de vrouwen herinnerde, en die zij zeker ook wel zullen overgebracht hebben.

Vader. Ja, het zal wel altijd onmogelijk blijven, hiervoor eene voldoende reden op te geven. De voornaamste reden van hun ongeloof lag wel daarin, dat zij zich altijd verkeerde en zinnelijke begrippen gevormd hadden van het rijk door hunnen Meester en Heer te stichten. Eene te eenzijdige beschouwing van den zin der oude Godspraken omtrent den Messias, bragt daaraan ook veel toe, hetgeen wij bemerken uit Jezus bestraffende rede tot de Emmausgangers: *O! gij onverstandigen en tragen van hart, om te gelooven ALLES wat de Profeten gesproken hebben!* Waarin duidelijk ligt opgesloten, dat zij wel wisten en geloofden wat de Profeten voorspeld hadden, maar niet genoeg die voorzeggingen in derzelyer verband en samenhang met elkander vergeleken hadden. Indien zij dit gedaan hadden zouden zij het ook hebben ingezien dat de CHRISTUS langs den weg van vernedering en lijden tot heerlijkheid moest ingaan.

Moeder. Zonder dat er eene voldoende reden voor dat ongeloof der leerlingen kan worden opgegeven, had het zeker toch ook al weer zijne nuttigheid.

Vader. Ongetwijfeld! hadden zij toch de opstanding van hunnen Heer, volgens Zijne voorzegging stellig verwacht, zij zouden alsdan tegen dien morgen gezamenlijk naar het graf zijn gegaan, en hoe ligtelijk zouden de vijanden des Heeren daaruit aanleiding genomen hebben, om de waarheid der gebeurtenis, die zij nu toch nog zochten te verdonkeren, geheel en al te verduisteren; de boosheid is er altijd op uit,

om elk middel, waarvan zij zich maar eenigzins bedienen kan ter bereiking van haar doel, te gebruiken.

Jakob. Het ongeloof en de twijfeling der discipelen was toch, wel beschouwd, groot; vooral toen zij Hem, des avonds daar onverwacht in hun midden verschijnende, voor eenen geest aanzagen, en van dat denkbeeld niet terug kwamen, voor dat de Heer eenige spijze gebruikt had.

Mietje. En 'dan nog THOMAS, die het eenparig berigt van de vrienden, dat zij zeker wel door de overtuigendste redenen en bij herhaling zullen bevestigd hebben, niet wilde gelooven, voor en aler hij den Heer zelf gezien en betast had.

Vader. Zeker is dit een en ander vreemd; maar hoe wordt daardoor het geloof aan de waarheid van 's Heeren opstanding bevestigd. Die menschen zijn toch zoo twijfelend en ongeloovig niet gebleven. Toen zij eenmaal ten volle overtuigd waren, dat hun Heer waarlijk was opgestaan, hebben zij die waarheid alomme verkondigd, en hebben voor dezelve alle smaad en leed, ja zelfs gevangenis en marteldood er zich voor getroost, hetgeen toch een sterk bewijs is voor de waarheid hunner getuigenis.

Willem. Maar vader! hoe zou het toch gekomen zijn, dat MARIA MAGDALENA en de discipelen den Heer niet kenden, toen zij Hem wederzagen, het was toch nog zoo lang niet geleden; al zien wij in een jaar, of langer, iemand onzer bekenden niet, wij zullen hem toch zeker bij de eerste wederontmoeting al was die ook nog zoo verrassend dadelijk, dunkt mij, weder herkennen?

Vader. Ik wil wel gelooven WILLEM dat u dit bevreemd, maar men moet onder het oog houden,

dat hiertoe welligt verscheidene redenen hebben samen gewerkt, die voor ons moeilijk op te sporen zijn, waarom ik het dan ook niet wage, uwe vraag beslissend te beantwoorden. Natuurlijk was het, dat de leerlingen den Heer niet kenden, als men bedenkt dat zij Hem stellig voor dood hielden, en er dus in het geheel niet op verdacht waren, om Hem levend in hun midden te zien, ook kan wel zijn dat Zijne gedaante, eenigzins anders was dan voorheen, dat Hij eene kleeding aan had ook van de vroegere verschillende, maar dan zou men alweder zeggen, moesten zij den Heer toch dadelijk herkend hebben aan Zijne stem, en de toon waarop Hij sprak. Ik houde het er voor, dat wij hier aan eene buitengewone beschikking des Heeren, voor ons onverklaarbaar, te denken hebben, en meen daartoe grond te hebben in de uitdrukkingen: *hunne oogen werden gehouden dat zij Hem niet kenden*, en, *hunne oogen werden geopend en zij kenden Hem*, zoo als LUKAS ons dit zegt, en ook MARKUS, welke van de verschijning aan de Emmausgangers sprekende, zegt: *Hij verscheen aan hen in eene andere gedaante.*

Willem. Vader! gij spraakt daar van eene andere kleeding, en te regt, want wij weten dat JEZUS kleederen, bij Zijne kruisiging verdeeld en verloot zijn geworden, door de krijgsknechten. Van waar en door wie, zou de Heer die verkregen hebben, toen Hij het graf verliet?

Vader. Lieve jongen! die vraag kan ik u niet beantwoorden, genoeg moet het ons zijn, dat Hij, die weinig tijds daarna verklaarde: » *Mij is gegeven alle magt in Hemel en op aarde,* » en ook nog in die dagen, eene proeve gaf van zijne verbazende

wondermagt, bij de vischvangst aan het meer van *Tiberias*, ook magtig is geweest, om zich, bij het verlaten der grafspelonk van kleeding te voorzien, al kunnen wij dan ook niet bepalen, *hoe* en van *waar*.

Dientje. Het is opmerkelijk, hoe zeer het gedrag des Heeren, na zijne verrijzenis, verschilt, bij dat van Zijn eerste leven, vooral met betrekking tot Zijne leerlingen. Toen, was Hij altijd bij en met hen, nu zagen zij Hem, slechts nu en dan, vroeger konden zij bijna geen oogenblik zonder Hem, nu moesten zij Zijn bijzijn wel eens dagen achtereen missen!

Mietje. Ja men zou zeggen, dat was hard en onaangenaam voor de leerlingen, daar toch het verblijf des Heeren onder hen niet lang zou duren, de Heer moest hen nu van dien korten tijd, zoo veel dit maar immer kon, geen oogenblik onthouden hebben?

Moeder. Daar onze Heer altijd met diepe en onfeilbare wijsheid handelde, zal Hij hiermede ook wel goede en gewigtige bedoelingen gehad hebben, al kunnen wij die dan ook niet opsporen, en daarom moeten wij ons wachten, den Heer in dit opzigt van hardheid te beschuldigen.

Vader. Zeer zeker heeft de Heer dit met goede en wijze inzigten alzoo gedaan, of wanneer Hij al die veertig dagen onafgebroken bij hen geweest ware, zou dan zijn plotseling heen gaan, hen niet nog veel meer geschokt hebben? Vroeger konden zij geen oogenblik buiten Hem, *nu* moesten zij leeren, om mij zoo uittedrukken, om uit eigene oogen te zien, over den zin van huns Meesters woorden na te denken, en onderling daarover te spreken, vooral, nu hun door het sterven en herleven des Heeren, reeds

aanvankelijk eenig licht was opgegaan, over het eigenlijke doel Zijner komst op aarde. Hoe blijkbaar trachtte de Heer, al aanstonds na Zijne opstanding, die nog overgeblevene begrippen van een aardsch en zinnelijk koningrijk bij hen tegen te gaan, toen Hij MARIA gebod aan zijne broeders te zeggen: » *Ik vare op tot uwen Vader en mijnen Vader, tot uwen God en mijnen God.* » Hadden zij alleen maar de tijding gehoord, dat JESUS was opgestaan, hoe gereedelijk zouden zij als dan gedacht hebben: » Nu zal de Heer wel bestendig bij ons blijven! Nu zal Hij gewis, dat Koningrijk oprigten waarvan Hij zoo dikwerf gesproken heeft, tot schrik zijner hateren, en tot vreugde en troost van ons, en allen die Hem lief hebben. » Dan zulke denkbeelden, vonden geen voedsel, werden veel meer tegengewerkt; op het zelfde tijdstip toch, dat zij de herleving huns Heeren vernamen, hoorden zij tegelijk, al ras verlaat Hij ons om heen te gaan, naar het huis Zijns Hemelschen Vaders. Al is het dan ook, dat de discipelen een' meer onafgebrokenen omgang met den Heer gedurende die veertig dagen, meermaal verlangd hebben, zij zullen het toch naderhand met dankbaarheid ingezien hebben, dat de Heer alzoo gehandeld had met wijsheid en uit liefde.

Moeder. Ja, zoo is het met al de beschikkingen Gods; wat naar ons inzien anders moest wezen, indien ons welzijn zou bereikt worden, blijkt daarna, juist op die wijze welke ons verkeerd scheen, het best bereikt te zijn.

Vader. Dunkt het u niet kinderen! dat er in de verschijningen des Heeren aan zijne vrienden en vriendinnen, nog meerdere proeven van zijne liefde en wijsheid zijn optemerkten?

Jakob. Het verdient althans opmerking dat de Heer allereerst aan MARIA MAGDALENA verscheen, eene vrouw, die Hem zoo vurig en innig lief had, blijkens hare droefheid, over het vermeende wegvoeren van het lijk door de vijanden.

Dientje. Even zoo ook aan de andere vrouwen, die de toezegging des Engels gehoord hadden: *Hij gaat u voor naar Galilea, daar zult gij Hem zien.* Hoe verheugend nu ook dat uitzigt was, het zou altijd nog verscheidene dagen duren, daar zij vóór den afloop van het feest, *Judea* toch moeilijk konden verlaten; doch ziet! terwijl zij daarover wellicht onderling spreken, verscheen JESUS haar dien eigen morgen op weg naar de stad.

Mietje. En dan ook nog aan PETRUS, en dat wel afzonderlijk! Hoe deze man ook verlangd hebbe JESUS te zien, toen hij van Zijne opstanding gehoord had, zal hij toch tegen de eerste wederontmoeting verbazend hebben opgezien, vooral wanneer die wederontmoeting in bijzijn van andere leerlingen plaats had.

Moeder. Ja, die verschijning aan PETRUS wordt slechts als in het voorbijgaan genoemd, als iets van weinig beteekenis, doch wij zouden er zoo gaarne meer van weten, en de redenen verlangen te kennen, welke er alstoen tusschen den Heer en Zijnen leerling gehouden zijn.

Vader. Zeker zou ons dit aangenaam zijn, doch ook zonder dit te weten, mogen wij ons gerust voorstellen, dat PETRUS zijne belijdenis van ontrouw diep ootmoedig voor zijnen Heer betuigd, en Deze hem de verzekering van Zijne vergevende liefde gegeven heeft, van welke reeds Zijnen medelijdenden

blik in de zaal van KAJAFAS getuigenis had gegeven.

Moeder. Welk een steen zal daardoor van het hart diens leerlings zijn afgewenteld, en hoe groot zal zijne dankbaarheid en vreugde geweest zijn, nu hij de verzekering, dat hem zijne zonde vergeven was, uit den mond des Heeren zelve mogt vernemen! Maar hoe zal ook tevens elke gedachte aan dien noodlottigen nacht, zijne ziel met ootmoed en schaamte vervuld hebben.

Vader. En tevens om hem tot meerdere bedachtzaamheid en wantrouwen omtrent zichzelf te leiden. Het is dan ook opmerkelijk, dat wij van dien tijd af in PETRUS een geheel ander mensch aantreffen dan vroeger, minder driftig en voorbarig, ootmoedig en zachtmoedig, en toch met de teederste liefde voor zijnen Heer bezielde. Gelukkig de mensch die gevallen zijnde, zóó weder opstaat, hem strekt zulks tot genezing en verbetering van anders ongeneeslijke kwalen.

Dientje. Gelijk PETRUS alzoo de liefde des Heeren ondervond, zoo toonde JESUS dit even zeer omtrent allen, toen Hij des avonds in hun midden verscheen, en zij Hem voor een' geest aanzagen, en nadat de Heer dat denkbeeld wederlegd had, toch nog bleven twifelen, tot zoo lang Hij voor hunne oogen iets gegeten had. Welk een geduld! welk eene liefde! hoe menig een zou in zulk een geval de taal der bestraffing en des verwijts hebben doen hooren!

Mietje. Zoo ook handelde de Heer met THOMAS, die, zonden wij zeggen, toch wel eene bestraffing van wege zijn ongeloof verdiend had. Wel doet de Heer hem als van ter zijde gevoelen, dat zijn gedrag niet lofwaardig was, maar doet het echter op eene

wijze, welke THOMAS zoo veel te meer in zijnen eerbied en liefde voor JEZUS moest versterken.

Vader. In al die opmerkingen, welke ik met genoegen van u hoor, zien wij derhalve, dat onze Heer, na Zijne verrijzenis uit den staat des doods, volkomen dezelfde was als vroeger. Diezelfde wijsheid en liefde, datzelfde geduld en medelijden met de zwakheid Zijner vrienden, die zachtmoedigheid in Zijn oordeel, van welke zij vroeger zoo menige treffende proeve ondervonden hadden, mogten zij nu ook weder ervaren, en strekte dit den leerlingen tot vreugde, ook ons mag het verheugen, als een zeker bewijs dat wij in JEZUS eenen liefderijken, medelijdenden en zachtmoedigen Heer hebben, die wanneer wij Hem in waarheid liefhebben, ook geduld wil hebben met onze zwakheden en gebreken.

Moeder. Ja, want er staat er immers geschreven: JEZUS CHRISTUS is *gisteren en heden en tot in eeuwigheid dezelfde*, en op grond van dat woord, kunnen wij het er dan ook veilig voor houden, dat de Heer dat alles ook voor ons zijn wil, wat Hij eenmaal voor Zijne vrienden was. Daarom strekt de feestdag van heden om ons tot heilige vreugde op te wekken, en ons tot den lof van Hem op te leiden, die al onze liefde en dank overwaardig is.

Jakob. Indien de Heer eens niet ware opgestaan, dan zou Zijne geschiedenis de onverklaarbaarste der wereld zijn, en wij zouden niet weten wat wij van Hem te denken hadden.

Vader. Wij, die de uitkomst der geschiedenis van onze jeugd af kennen, zeggen het reeds bij het lezen der geschiedverhalen van JEZUS eerste leven op aarde, dat die geschiedenis zulk eene uitkomst moest

hebben, daar die anders niet overeen te brengen ware, met het geloof aan een heilig en regtvaardig wereldbestuur. Want al levert ook de geschiedenis der menscheit menig bewijs van verdrukte onschuld en deugd, nergens echter vinden wij eene deugd en onschuld aan die van JESUS gelijk, en toch, de Heer in den hemel laat het toe, dat die onschuldige, die Goddelijk reine en volmaakte, verdrukt en gescholden, gelasterd en gehoord wordt, en eindelijk door de boosheid aan het kruis wordt geklonken, als ware Hij gelijk aan het uitvaagsel des menschedoms. Wat zouden wij van het opperbestuur eens regtvaardigen Wereldregeerders hebben moeten denken en gelooven, indien de Heer niet ware opgestaan? ach! wij zouden ons geloof daaraan hebben moeten opgeven, maar dan ook alle aanmoediging tot de beoefening van ware godsvrucht en deugd tevens gemist hebben. Maar nu wij op voldoende gronden kunnen gelooven: *de Heer is waarlijk opgestaan*, nu zien wij Gods regtvaardig wereldbestuur op de schoonste wijze gehandhaafd; nu zien wij dat, wanneer de Opperste Wijsheid toelaat dat de boosheid woelt en de onschuld door haar verdrukt wordt, Hij echter te Zijner tijd de eer der verdrukte onschuld handhaaft, en die met meerder luister nog dan vroeger in het licht stelt. Daarom mijne lieven! roept en wekt ons deze dag tot blijdschap en vreugde. Maar zeg eens zou dat nu genoeg vreugdebetooning zijn, indien wij door dankzeggingen en lofliederen Hem, die dood is geweest en weder levendig geworden, of Gode Zijnen Vader, verheerlijken?

Moeder. Ongetwijfeld neen, en jammer genoeg dat velen daarin berusten.

Vader. Zoo zij het dan *niet* bij ons. De ware vreugde over JEZUS verhooging zal wel daarin bestaan, dat wij Hem als onzen Koning en Heer erkennen, en dit toonen door gehoorzaamheid aan Zijne bevelen, door Zijn woord te bewaren, dat wij in Hem, als onzen schuldverzoener, met ons gansche hart gelooven, opdat wij door dat geloof zoo naauw met Hem vereenigd worden als de ranken met den wijnstok, en dat wij er alzoo naar streven om Hem gelijkvormig te worden in bestaan en gedrag, vooral in zuiverheid van beginselen en bedoelingen bij al wat wij verrigten, opdat alzoo dat gevoelen in ons zij hetwelk in CHRISTUS was, hetwelk ook het kenmerk der Zijnen moet wezen. Dan eerst hebben wij vrijmoedigheid om op Hem, als onzen getrouwen Heer onze hope te stellen, al is het ook dat onze levensweg op aarde gekenmerkt is door veelsoortig leed, ja dan mogen wij ons verblijden in het zalig vooruitzicht dat, gelijk de Heer is opgestaan tot een nieuw en heerlijk leven, wij ook eenmaal ons graf zullen verlaten, om eeuwig bij en met Hem te wezen. Voor het vast en onwrikbaar geloof aan dit een en ander, strekt ons de opstanding des Heeren toch ten zekeren waarborg!

Jakob. Vader! zoo heeft de Apostel PAULUS er gewis ook over gedacht, toen hij schreef: *indien CHRISTUS niet is opgewekt, zoo is dan onze prediking ijdel en ijdel is ook uw geloof.* Naar die betuiging te oordeelen, beschouwde PAULUS de opstanding des Heeren, als het fundament waarop geheel het Christendom ruste, waarmede het stond of viel.

Vader. Zoo is het ook. Was toch de Heer in het graf gebleven, wat zou men dan van Hem, en

Zijne verklaringen aangaande zichzelven en Zijne hemelsche afkomst, hebben moeten denken? dan was hetgeen Hij zelf, nu eens onder verbloemde, dan eens door meer duidelijke woorden, van Zijn sterven en herleven, als bewijs voor de waarheid Zijner verklaringen, gezegd had, niet vervuld geworden, en dan zouden al Zijne betuigingen aangaande God en Goddelijke zaken, en den weg tot gelukzaligheid, voor ons geene waarde hebben, Zijne lessen en bevelen misten dan deszelfs verbindende kracht, en Zijne beloften mogten op zichzelven schoon en heerlijk zijn, doch op derzelver vervulling zouden wij niet durven hopen. Doch welk een geheel ander aanzien verkrijgt nu dit alles. De waarheid van al wat JEZUS gezegd, geleerd, bevolen en beloofd heeft, wordt door Zijne opstanding als het ware bezegeld. Al klonk er ook bij het graf geene hemelstem: *Deze is Mijn geliefde Zoon, in wien Ik Mijn welbehagen heb*, het aldaar gebeurde predikt ons niet minder duidelijk: God van den hemel, gaf door de verrijzenis van Zijnen Zoon het krachtigste getuigenis, waardoor de vroeger gedane, nog meer moesten aangeboden en versterkt worden!

Moeder. Mij dunkt, dat daaruit dan wel belangrijke pligten voor ons voortvloeijen.

Vader. Dit merkt gij te regt op. Want is Jezus Christus, door zijne opstanding *krachtiglijk bewezen Gods Zoon te zijn*, dan moeten wij ook in Hem, als den zoodanige, niet slechts met ons verstand, maar bovenal met geheel ons hart gelooven; dan moeten wij in Hem alleen ons heil zoeken, van Hem alleen onze zaligheid wachten, en dan moet het geloof *in*, liefde *tot* Hem werken in onze zielen,

eene liefde; die zich openbaart in haat en afkeer tegen de zonde, in lust en ijver om te doen wat Hem den Heer behaagt, en het moet ons streven zijn, of meer en meer worden aan Hem gelijkvormig te zijn, in denken en willen, in spreken en handelen. Zonder dat baat onze betrekking op CHRISTUS niets, ja zal zij eenmaal ter verzwaring van ons oordeel strekken. Want nu er zoo vele en krachtige bewijzen zijn voor de waarheid van Jezus opstanding en ten gevolge daarvan, voor de Goddelijkheid van het Evangelie, nu wordt de veronachtzaming en verwerping daarvan eene des te strafbaarder zonde.

Moeder. Als wij dit bedenken en nagaan hoe lang wij reeds in die zegeningen des Evangeliums deelden, hoe zeer moet het ons dan niet bedroeven, dat wij aan dezelve niet beter beantwoordden; waarlijk die gedachte zou in staat zijn om onze feestvreugde te storen, en ons tot diepe droefheid en smart te lijdén!

Vader. Gewis heeft ieder, ook de beste en vroomste daartoe alle reden, maar al is het ook, dat door die opmerking onze feestvreugde voor eene wijle gestoord werd, zij mag er toch niet door weggenomen worden. Want wij belijden en gelooven eenen Heer, die niet alleen zijn bloed vergoten heeft tot vergeving onzer zonden, maar ook, na dit gedaan te hebben, ons ten goede leeft in den Hemel. Zoo toch schrijft Paulus aan de Romeinen: *Want indien wij vijanden zijnde, met God verzoend zijn door den dood Zijns Zoons, veelmeer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door zijn leven*, dat is: door Hem die nu leeft en zit ter rechterhand Gods, alwaar Hij voor ons bidt en alle dingen zich onderworpen heeft.

Dientje. Dan is ook om die reden de opstanding des Heeren eene belangrijke gebeurtenis, eene jaarlijksche feestviering overwaardig. Nimmer nog heb ik op dat punt zoo zeer gehecht, denkende alleen, dat het lijden en sterven van JEZUS genoegzaam ware tot onze zaligheid.

Vader. Hoe veel gewigt men daaraan ook hechte, het zou zonder de opstanding des Heeren onvoldoende zijn, ter bevrediging van ons geloof. De verklaringen welke de Heer wel niet dikwijls, maar toch nu en dan gegeven had, omtrent de oogmerken van Zijnen dood, zouden wij dan niet ter onzer geruststelling kunnen gelooven, en bovendien, al konden wij dit, dan waren wij nog maar ten halve geholpen. Ik denk hier aan eene uitdrukking, voorkomende in het vragenboekje van den nu reeds zaligen EGELING: » *Een dooden Zaligmaker zou ons niet kunnen helpen.* » Hoe waar is dat gezegde. Zondaars toch hadden meer noodig dan met God verzoend te worden. De overheerschende kracht der zonde moet ook in het hart verbroken en te ondergebracht, de liefde tot de zonde moet uitgeroeid, de liefde tot God en Christus moet in de ziele geplant worden, en tot dat alles heeft de zondaar de hulp noodig van Hem, die zichzelf voor ons overgaf om ons te verlossen van alle ongerechtigheid, en ons te heiligen tot dat volk, dat ijverig is in goede werken.

Mietje. Zouden wij het ook bepalen kunnen Vader, hoe de opgewekte en verheerlijkte Zaligmaker zulks doet?

Vader. Zeker moeten wij de uitdrukkingen dat Jezus voor ons bidt, onze Voorspraak is bij den Vader, altijd leeft om voor ons te bidden, niet

te letterlijk opvatten. Als Heer zijner gemeente is Hij in heerlijkheid verhoogd, behartigt daar de belangen der zijnen, door de verkondiging van het Evangelie, hetwelk op zijn uitdrukkelijk bevel geschiedt. Hierdoor en door de verborgen invloed van zijnen Geest, werkt Hij op den mensch ter zijner verlichting vertroosting en heiliging!

Moeder. Dit zal gewis ieder ondervinden wien het om licht voor zijn verstand, om troost en heiliging des harten waarlijk te doen is. Hoe meer wij door het gevoel van zwakheid en te kortkoming, ons gedurig aangespoord gevoelen, om biddende tot Hem de toevlugt te nemen, hoe meer wij ook de kracht van zijne verrijzenis aan onze harten zullen gevoelen, en daarom bemerk ik dan nu ook, dat ons gebrekkig beantwoorden aan onze Christelijke verplichtingen, ons in onze feestviering niet behoeft te storen. Zoo slechts het geweten ons getuigenis geeft dat ons harte opregt voor Hem is.

Vader. Van dit laatste hangt voorwaar alles af, want hoe meer wij in Christelijke volkomenheid toenemen, hoe meer wij ook onze gebreken en tekortkomingen zullen ontdekken, en juist dit moet onzen ootmoed bestendig levendig houden, en onze hoop op Gods genade in Christus versterken; van welke genade de zaligheid toch eenig en alleen te wachten is.

Moeder. Dit is waarlijk een vertroostend en moed-gevend denkbeeld bij dagelijksche struikeling en afwijking, en als wij er dan nog bij denken dat onze Heer zelf als mensch op deze aarde verkeerd heeft, en het derhalve weet, aan hoe velerlei verzoeking wij zijn blootgesteld, en hoe onbeduidend, hoe geheel

niets, onze kracht tegen die verzoeken bestand is, dan verstaan wij de kracht der uitdrukking, dat wij in den hemel een *medelijdenden Hoogenpriester hebben, die daarom geduld wil hebben met onze zwakheden, wijl Hij zelve, in alles verzocht is geweest als wij.*

Vader. En hoe moet dit dan niet tevens den ijver verhoogen, om met onverflaauwden zin tegen de verzoeken ten kwade te strijden, al is het ook dat die strijd zwaar en bang en aanhoudend is, daar wij de belofte eenmaal aan Paulus gedaan, ook op ons mogen toepassen: *Mijne genade is u genoeg, want Mijne kracht wordt in zwakheid volbragt.* Biddende om, en wachtende op die hulp, zal ons dezelve ook gewisselijk geworden, en zoo zullen wij dan meer en meer toenemen in geloof en liefde, in echte Christelijke deugd en godzaligheid.

Moeder. Wij willen het voornemen daartoe op dezen blijden feestdag vermeerderen, en als het ware opstaan tot een nieuw Gode en Christus gewijd leven. Ook gij, kinderen! gevoelt het, welke dure verplichtingen gij hebt aan uwen Heer, tot wiens dienst reeds drie uwer zich vrijwillig verbonden hebben, toen gij belijdenis deedt van uw geloof in Hem, en verklaardet de zonde te zullen verzaken en een Christelijk leven te leiden.

Jakob, Dientje en Mietje betuigden met diep gevoel des harten, dat dit hunne hartelijke wensch en begeerte was, en dankten hunne ouders die hen daarin voorgingen, en dit gedurig ernstig en liefderijk onder het oog bragten. Nadat de Vader die betuiging door eene liefderijke opwekking beantwoord en den wensch ontboezemd had, dat men op dezen Paasch-

dag de opstanding des Heeren zoo mogt gedenken als of het voor de eerste maal ware, hernam de Moeder: God geve, dat het nu nog niet de laatste reize van ons leven wezen mag gelijk met sommigen het geval is, die in het vorige jaar nog met ons dit feest vierden, en daaronder eenigen, jonger in jaren dan wij, vervolgde de Vader aldus: dit is in sommige opzigten zeker eene sombere gedachte, op een feestdag als deze. Maar van eene andere zijde beschouwd, geeft juist dit feest ons den moed, om blijmoedig aan dood en graf te denken, wanneer namelijk ons hart ons de getuigenis geeft, dat wij den Heer, die voor ons leed en stierf en ook weder opgestaan is, van harte liefhebben! Gelijk toch de Heer opgestaan is, zoo zullen ook wij eenmaal opstaan uit onze graven, om nimmer weder te sterven. Gelijk Jezus vrienden Hem na Zijne verrijzenis weder zagen en in Zijnen omgang deelden, zoo zullen ook wij wederzien, die ons hier op aarde dierbaar waren, om nooit weer van elkander gescheiden te worden. Die hoop en die verwachting wordt ons door de opstanding des Heeren gewaarborgd, en ik twijfel niet, of gij zult al dadelijk de gezegden van Jezus u herinneren, die ons dit op het stelligste verzekeren.

Jakob. Tot MARTHA zeide de Heer, toen Hij te Bethanië kwam, om LAZARUS optewekken: » *Ik ben de opstanding en het leven, die in Mij geloofd zal leven al ware hij ook gestorven, en een iegelijk die leeft, en in Mij geloofd zal niet sterven in der eeuwigheid.* »

Mietje. Bij eene andere gelegenheid verklaarde de Heer: » *En dit is de wil des vaders die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft,*

ik daar uit niet verlieze, maar hetzelfde opwekken ten uitersten dage; en, dit is de wil desgenen die Mij gezonden heeft, dat een iegelijk die den Zoon aanschouwt en in Hem gelooft het eeuwige leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage."

Dientje. Hoe duidelijk en stellig sprak de Heer bovendien van eene algemeene opstanding van alle gestorvenen, toen Hij verklaarde: » De ure komt, in welke allen die in de graven zijn, Mijne stem zullen hooren en zullen uitgaan; die het goede gedaan hebben tot de opstanding des levens, die het kwade gedaan hebben tot de opstanding der verdoemenis.

Vader. Bewijzen reeds genoeg; doch welke kracht zouden zulke gezegden hebben, indien JESUS zelf niet ware opgestaan? Gij gevoelt het, dunkt mij, dadelijk, moeilijk zouden wij ze dan kunnen gelooven, veel min ons zelven en elkander daarmede kunnen troosten; doch nu Hij zelf uit den dood verrezen is, wordt de waarheid Zijner verklaringen op het krachtigst bevestigd, even als Hij weleer Zijn woord tot MARTHA bekrachtigde, door de opwekking haars broeders. Wij zullen derhalve ook eenmaal, gelijk onze Heer, opstaan uit ons graf, want ook voor ons heeft Hij dood en graf overwonnen; wel zijn wij aan het sterfslot onderworpen, en moeten eenmaal voor het geweld des doods bukken, maar ook ons zal de dood niet eeuwig in zijne magt houden. Eenmaal ontsluit JESUS onze graven, en wekt ons uit den slaap des doods, tot een nieuw en heerlijk leven, in gemeenschap met Hem en Zijnen Vader, in gemeenschap met de engelen, en met allen, die den Heer in onverderfelijkheid hebben lief gehad.

Moeder. Welk een schoon en verheugend uitzigt, hoe geschikt om ons goedsmoeds te doen zijn onder al het leed en verdriet dezer aarde. Hoe ten volle waar is het, wat in het vijfde vers van Gezang 142 staat uitgedrukt :

Welzalig, die U toebehoort
 Dien kan geen dood of graf doen beven,
 Die gaat zijn weg gemoedigd voort,
 Daar hij zich vast houdt aan uw woord:
 » Die Mij gelooft zal eeuwig leven.»

Vader. Ook om die reden verheuge zich dan ons harte in den Heer, op dezen blijden gedenkdag; want al was het ook het laatste Paaschfeest hetwelk wij op aarde vierden, wij zullen, door den dood gescheiden, elkander toch eenmaal wederzien, en dan, om nooit weer gescheiden te worden. En die wij hier achter laten, zij staan onder de hoede en bescherming van dienzelfden Heer, die naar Paulus verklaring, daartoe *gestorven, opgestaan, en weder levende geworden is, opdat Hij beide over dooden en levenden heerschen zou.*

Doch het wordt tijd dat wij ons gesprek eindigen, om ons straks naar de kerk te begeven. Mogt dit voorbereidend gesprek gediend hebben, om eene regt Gode behagelijke stemming der ziel bij ons te bevorderen, dan zal zeker dit Paaschfeest voor ons niet het minst gezegendste zijn.

Lezers! zoo gij het bovenstaande gesprek, met opmerkzaamheid gelezen en overdacht hebt, dan zult gij, zoo ik hoop, het hooge gewigt van ons Christelijk Paaschfeest hebben opgemerkt, of in de overtuiging daarvan zijn versterkt geworden, zoodat gij bij het op nieuw vieren van dat feest, u tot Christelijke blijdschap en dankbaarheid jegens God gestemd voelt. De hooge en heilvolle waarde van dit feest, wordt helaas! door zoo yelen die zich wel naar CHRISTUS noemen, doch met het harte afkeurig van Hem zijn, niet bedacht; zij leven daar heen, zonder ooit ernstig aan Hem te denken, veel minder, zonder bekommering over de verwaarloozing hunner duurste en heiligste verpligtingen aan Hem, die Zijn leven niet te dierbaar achtte, om het tot heil van zondaars op te offeren tot in den dood aan het kruis. Komt dit stukje welligt in de handen der zoodanigen, o, het worde niet ter zijde gelegd, niet los en vlugtig doorbladerd; maar het worde gelezen, met ingespannen aandacht, met heiligen ernst, met de gedachte: dat JEZUS CHRISTUS leed en stierf en weder opgestaan is, dat is ook om mijnent wil geschied, dat diende om ook mij vergeving van zonde, Gods genade en het eeuwige leven te verzekeren! Maar wil ik daarvan voor mij zelve vrucht en voordeel hebben, dan moet ik dien gestorvenen, maar weder opgewekten en in heerlijkheid verhevenen Heer, als mijnen Heer en Zaligmaker erkennen, dan moet ik, gelijk CHRISTUS opgestaan is tot een nieuw en heerlijk leven, zoo ook opstaan uit dat zondig aardschgezind leven, hetwelk ik tot hiertoe leidde, en met hartelijk berouw over hetzelfde, tot God en Zijne dienst wederkeeren, om voortaan niet mij zelve te leven, maar dien die

voor mij gestorven en opgewekt is. — Lezer! die zoo denkt, zoudt gij u niet door de liefde van CHRISTUS gedrongen gevoelen, om zoodanig een voornemen optevatten? O! doet het, maar doet het biddende, doet het dagelijks op nieuw, en bedenk ter uwer aanmoediging, welk ecne gadelooze liefde CHRISTUS u bewezen heeft! — Bedenk het tevens ter uwer waarschuwing, dat de opgewekte CHRISTUS en Heer, eenmaal uw regter zal zijn, in dien door God gestelden dag, waarop Hij den aardbodem door Hem regtvaardig oordeelen zal, en dat dan gewis diegenen, die Hem in Zijne hooge waardigheid niet erkend en geëerd hebben, door Hem zullen uitgesloten worden van de zaligheid der geloovigen. Misschien hebt gij vroeger dit heerlijk Christenfeest doorgebracht, gelijk zoo velen dit doen, in zinnelijk genot en vermaak; zal het nu naderende feest, al weder zoo door u gevierd worden? Mogelijk is het wel het laatste van uw leven op aarde, gij weet immers den dag van uwen dood niet; hoe spoedig kan die daar zijn, en wat zal het dan wezen, als gij voor den Heer moet verschijnen, dien gij hier niet hebt willen erkennen en dienen? Denkt daarop ernstig door, gawe God, dat gij het zoo deedt, dat gij dan heden af u benaarstigtet om het verderf dat u dreigt, te ontvlieden, eer het te laat is.

Maar ik stel mij ook andere lezers voor. Zulken, die het naderende feest met dankbare blijdschap te gemoet zien, nadat zij eenige weken achtereen, hunne geheiligde aandacht gedurig op den lijdenden en stervenden JESUS gevestigd hadden, en zich op het feest zijner opstanding verheugen over zijne heerlijke zogepraal, tot versterking van hun geloof *in*, van

hunne liefde *tot*, van hunne hope *op* Hem; die het diep en levendig gevoelen hoe veel zij aan de genade Gods, aan de liefde van CHRISTUS te danken hebben. Voor dezulken diene dit gesprek, om die gevoelens van liefde en dank voor den Heer hunner belijdenis in het harte te vermeederen en aan te kwecken, en diezelfde stemming der ziel ook bij huisgenooten, bloedverwanten en vrienden, optewekken en te bevorderen. Dan toch, als God en CHRISTUS erkend en verheerlijkt worden, als het Evangelie van Gods genade door ons gekend, gewaardeerd, en in ons bestaan en leven het rigtsnoer is van al ons denken, willen en handelen; als niet de wereld en de zonde, maar God en CHRISTUS en de hemelsche dingen, de voorwerpen onzer betrachtting zijn, dan eerst zijn wij waarlijk gelukkig bij al de onrust onzer dagen, bij al de woelingen des tijds en bij alle donkere uitzigten in de toekomst. Dan staat, door CHRISTUS uit den dooden opgewekt, onze hope op den levenden God onwankelbaar vast. Dan gelooven wij dat Hij ons alle dingen zal doen medewerken ten goede, en dat wij eenmaal met CHRISTUS, deelgenooten zullen worden van dat heil, hetwelk Gods oneindige liefde, in en door Hem bereid heeft, voor allen die volstandig blijven tot ten einde toe.

42431043

Bij de Drukkers en Boekverkoopers M. WIJF & ZONEN
zijn verkrijgbaar de volgende Kleine Stukjes:

	Cents.		Cents.
1. Levensgeschiedenis van Peter Lohbeek	15	42. Hugo Bourne	07½
2. De welbestede Stuver	10	43. De Christelijke viering van den Zondag	05
3. De Wever uit Welsh	07½	44. Henry Obookiah, inboorling der Sandwichs-eilanden	10
4. De kleine Bewoner van het Auvergnésche Gebergte	10	45. De Zendingen in Groenland	15
5. Arme Sara	07½	46. Het bezoek bij een kranke	15
6. De jonge Hutbewoonster	22½	47. Twee Brieven van een' Leeraar in Zuid-Afrika	15
7. Opwekking te Elberfeld	05	48. Polycarpus	10
8. De Iersche Boer	10	49. Als God werkt, wie zal dan keeren?	15
9. Elisabeth Cunningham	20	50. De Soldaten-dochter	10
10. Geschiedenis van John Robens, de Matroos	10	51. Het gelukkige Sterfbed	10
11. Uitbreiding van de Parabel	10	52. De weg en het middel	15
12. Het Leven van Kolonel Jacob Gardiner	17½	53. De Gast zonder Bruiloftskl.	07½
13. De Stroopara-dochter	10	54. Treffend voorbeeld	07½
14. De Bode met goede tijding	15	55. Levensschets van Blumhardt	15
15. Jansje Allan	15	56. Hadara, een jong Abyssiniër	04
16. Zonderlinge tusschenkomst der Voorzienigheid	07	57. De Oude Geneesheer	10
17. Levensber. van Amelia Gale	10	58. Roepstem des Heeren	15
18. Sara Hill, de leerling van de Zondagschool	15	59. Anna Walsh	07½
19. De Geschied. van Mary Smith	12½	60. Eerste zending te St Thomas	15
20. De Dorps-predikant	10	61. Thirza, of de aantrekkingskracht van het Kruis	20
21. De waarheid en uitwerkingen van het Evangelie	10	62. Merkwaardig voorbeeld van vroege Godsvrucht	07½
22. Kracht des geloofs, bij treffende beproeving	10	63. De Russische Kleermaker	07½
23. Herman de Houthakker	12½	64. Eenige kenmerken van een kind Gods	07½
24. Laatste uren v. John Cowper	10	65. Overtuiging verwaarloosd	12½
25. Het einde van den tijd	10	66. Een woord aan jonge Moeders	07½
26. Wat God bewaart, is wel bewaard	15	67. De onbekende Zending	04
27. Wie zijt gij? Wat hebt gij te doen?	10	68. Het leven en sterven van Mevrouw Rumpff	10
28. De Weêrhaan van het Kasteel	12½	69. Opmerkelijke leiding Gods	07½
29. Eben-Haäzer in Latakko	10	70. Een nieuw Traktaatje	10
30. Eenige berigten van Indische Bekeerlingen	10	71. De vrome Landman	07½
31. De Christen-feeften	05	72. Ernstige gedachten over de Eeuwigheid	07½
32. Verhaal van twee reizende Predikers	07½	73. Maria	10
33. De Tijd en de Eeuwigheid	10	74. William	07½
34. Kort en heilz. Berigten aan allen	10	75. De bejaarde Christen in het Gasthuis	05
35. Levensloop van Johan Coenraad Ter Linden	07½	76. Lord Teignmouth	10
36. Een Beroep op het hart	12½	77. Leven van Schwartz	08
37. Trekken uit het leven eens Landmans in den Elzas	10	78. Wie zoekt die vindt	05
38. Sterfgevallen van zeven bekeerde Heidenen	10	79. Levensb. van een' Soldaat	05
39. Levensloop van C. L. Töpfer	07½	80. Pacaladorp	07½
40. Eenige bijzonderheden uit het leven van Morrison	15	81. Onnoodige zorgen	01
41. Lydia S.	07½	82. Zachéüs	08
		83. Twee Bureau	10
		84. De bekeer. van A. H. Franke	4
		85. Blandina	7½
		86. Bede van een Grijsaard	10
		87. Het Huisgez. te Heatherdale	15